

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO

Gdańsk, dnia 17 stycznia 2025 r.

Poz. 214

Uchwała Nr 154/g215/P/24

Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Gdańsku

z dnia 19 grudnia 2024 r.

Działając na podstawie art. 11 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 1325 z późn. zm.), art. 40 ust. 1, art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2024 r. poz. 609 z późn. zm.), art. 7 ust. 3 i art. 7a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 70 z późn. zm.), art. 220 § 1 i § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2024 r. poz. 572) - Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Gdańsku po rozpoznaniu uchwały Nr VII/83/2024 Rady Gminy Chmielno z dnia 27 listopada 2024 r. w sprawie zwolnienia z podatku od nieruchomości stanowiących pomoc *de minimis* na terenie gminy Chmielno

orzeka nieważność:

1.§ "9.9" badanej uchwały oraz

2.załącznika nr 1 do Formularza zgłoszenia zamiaru skorzystania z pomocy *de minimis*, stanowiącego załącznik nr 1 do badanej uchwały, w zakresie słów: "Oświadczam, że nie posiadam zaległości wobec budżetu gminy Chmielno".

UZASADNIENIE

W dniu 3 grudnia 2024 r. wpłynęła do Regionalnej Izby Obrachunkowej w Gdańsku uchwała Nr VII/83/2024 Rady Gminy Chmielno z dnia 27 listopada 2024 r. w sprawie zwolnienia z podatku od nieruchomości stanowiących pomoc *de minimis* na terenie gminy Chmielno, zaś w dniu 19 grudnia 2024 r. była przedmiotem badania Kolegium tut. Izby.

Analiza treści powyższej uchwały wskazuje, że jest ona obarczona wadami o charakterze istotnego naruszenia prawa.

Przedmiotową uchwałą, działając na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, Rada Gminy Chmielno ustanowiła zwolnienie z podatku od nieruchomości dla budynków lub ich części oraz gruntów położonych na terenie gminy Chmielno zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej przez przedsiębiorców będących podatnikami podatku od nieruchomości, stanowiących nowe inwestycje.

W § "8.8" ust. 1 - 3 badanej uchwały Rada Gminy postanowiła, że:

1."W przypadku niespełnienia warunków określonych niniejszą uchwałą przedsiębiorca traci prawo do zwolnienia z podatku od nieruchomości.

2. O utracie prawa do zwolnienia, przedsiębiorca korzystający ze zwolnienia obowiązany jest powiadomić pisemnie organ podatkowy, w terminie 14 dni od dnia powstania okoliczności powodujących utratę tego zwolnienia.

3. Prawo do zwolnienia wygasa:

- 1) z dniem zbycia przez przedsiębiorcę nieruchomości objętej zwolnieniem;
- 2) z dniem utraty statusu przedsiębiorcy przez podatnika;
- 3) z dniem przekroczenia pułapu 300.000 euro uzyskanej pomocy *de minimis*;
- 4) z dniem 1 stycznia roku podatkowego, jeśli nie przedstawił organowi podatkowemu informacji, o których mowa § 7 ust. 1;
- 5) z dniem postawienia przedsiębiorcy w stan likwidacji;
- 6) z dniem ogłoszenia upadłości przedsiębiorcy;
- 7) z dniem zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej w nieruchomości objętej zwolnieniem."

Z kolei w § "9.9" uchwały ustalono, że: "Przedsiębiorca, który złożył nieprawdziwe dane w oświadczeniach, co do spełnienia warunków uprawniających do zwolnienia lub nie dokonał zawiadomienia o utracie warunków zwolnienia traci prawo do tego zwolnienia".

W wyniku analizy powyższych zapisów badanej uchwały Kolegium tut. Izby stwierdziło, że postanowienia § "9.9" nie zawierają jednoznacznego określenia terminu, w którym podatnik ma obowiązek zawiadomić organ o utracie warunków zwolnienia oraz nie określa w sposób jednoznaczny utraty prawa do zwolnienia. Ustalenie tego terminu w przypadku podania przez przedsiębiorcę nieprawdziwych danych nie jest również możliwe na podstawie innych postanowień badanej uchwały.

Jednocześnie Kolegium tut. Izby wskazuje na niespójność pomiędzy treścią cytowanych regulacji. Skoro bowiem okoliczność ziszczenia się którejkolwiek z przesłanek wymienionych w § "8.8" ust. 3 skutkuje wygaśnięciem prawa do zwolnienia w określonym w tym przepisie dniu, to powiadomienie organu podatkowego o tym fakcie ma charakter wyłącznie czynności informacyjno-sprawozdawczej. Uchybienie zatem powyższemu obowiązkowi nie może prowadzić do ponownej utraty "prawa do tego zwolnienia".

W ocenie Kolegium tut. Izby cytowane postanowienia § "9.9" naruszają zatem delegację ustawową przyznaną radzie gminy do ustanowienia zwolnienia przedmiotowego od podatku od nieruchomości. Zgodnie z ww. art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych: *Rada gminy, w drodze uchwały, może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ust. 1 oraz w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 października 2003 r. o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw.*

Kolegium tut. Izby podkreśla, że uchwała rady gminy podjęta na podstawie ww. przepisu powinna każdorazowo jednoznacznie precyzować zasady udzielania i utraty prawa do zwolnienia z podatku od nieruchomości tak, aby adresaci regulacji w niej zawartych nie mieli wątpliwości co do ujętych w niej zapisów. Zaniechanie określenia w sposób precyzyjny zasad utraty zwolnienia od podatku pozostawia swego rodzaju dowolność organowi podatkowemu, a w konsekwencji nie stanowi pełnej realizacji delegacji ustawowej określonej w wyżej powołanym przepisie prawa.

Dodatkowo Kolegium tut. Izby wskazuje, że badana uchwała, będąca - w myśl art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym - aktem prawa miejscowego, kierowanym do ogółu odbiorców, powinna być zredagowana w sposób czytelny, zrozumiały i precyzyjny. W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że uchwała jako akt prawa miejscowego powinna być zredagowana w taki sposób, aby była zrozumiała dla przeciętnego adresata. Adresat danego przepisu na jego podstawie powinien wiedzieć, w jaki sposób ma się

zachować, a z kolei organ stosujący ten przepis powinien wiedzieć, w jaki sposób go zinterpretować. Przepis prawa miejscowego musi być sformułowany w sposób precyzyjny i czytelny, tak by wynikało z niego, kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować, żeby osiągnąć skutek wynikający z tego przepisu. Adresat aktu nie może być zaskakiwany treścią nieostrych przepisów. Zakres uchwały powinien zapewnić taki sam poziom praw i obowiązków dla adresatów znajdujących się w identycznej sytuacji (por. wyrok WSA w Lublinie z dnia 19 września 2008 r., II SA/Lu 485/08).

Jak wskazuje się także w orzecznictwie sądowo-administracyjnym uchwały podejmowane przez organy stanowiące gmin muszą zawierać sformułowania jasne, wyczerpujące, uniemożliwiające stosowanie niedopuszczalnego, sprzecznego z prawem luzu interpretacyjnego (por. wyrok NSA z 6 czerwca 1996 r., SA/Gd 2949/94, wyrok WSA w Lublinie z dnia 19 września 2008 r., sygn. akt II SA/LU 485/08, wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 12 października 2005 r. sygn. akt II SA/Wr 385/05). Ponadto, zgodnie z § 6 w związku z § 143 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r. poz. 283), przepisy aktów normatywnych redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy.

W konsekwencji powyższych ustaleń, zdaniem Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Gdańsku, przytoczone zapisy badanej uchwały w powyższym zakresie naruszają art. 7 ust. 3 cytowanej ustawy, poprzez jego niepełną realizację oraz umożliwienie stosowania niedopuszczalnego luzu interpretacyjnego.

Ponadto Kolegium tut. Izby ustaliło, że w Załączniku nr 1 do badanej uchwały pn. *Formularz zgłoszenia zamiaru skorzystania z pomocy de minimis*, wprowadzono zapis o treści: „*W związku ze zgłoszeniem zamiaru korzystania z pomocy de minimis, w formie zwolnienia z podatku od nieruchomości na warunkach określonych Uchwałą Rady Gminy Chmielno Nr z dniaoświadczam, że:*

- (...),

- (...),

- *nie posiadam zaległości wobec budżetu Gminy Chmielno*”.

Analizując cytowane postanowienie Kolegium tut. Izby uznało, że wykracza ono poza delegację ustawową, przyznaną radzie gminy na podstawie wyżej cytowanego art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, do ustanowienia zwolnienia przedmiotowego od podatku od nieruchomości.

Kolegium tut. Izby wskazuje, że treść ww. załącznika w zakresie oświadczenia przez podatnika, że nie posiada on zaległości wobec budżetu gminy Chmielno, odnosi się wprost w swej treści do wnioskodawcy, tj. podatnika, przez co wprowadza do konstrukcji ustanowionego zwolnienia niedopuszczalny aspekt podmiotowy. Na skutek powyższego zwolnienie z podatku od nieruchomości traci swój przedmiotowy charakter - nie dotyczy bowiem wyłącznie budynków lub ich części oraz gruntów zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej przez przedsiębiorców będących podatnikami podatku od nieruchomości, stanowiących nowe inwestycje, a nabiera ono charakteru przedmiotowo-podmiotowego, bowiem zwolnione są tylko te nieruchomości, które należą do podatników nieposiadających zaległości wobec budżetu gminy Chmielno.

Rada Gminy Chmielono wprowadziła tym samym do konstrukcji zwolnienia elementy podmiotowe, przy pomocy których w dacie podjęcia uchwały możliwe jest ustalenie podmiotów, które będą objęte tym zwolnieniem. Dzięki tym kryteriom możliwe jest stwierdzenie, że zwolnienie to będzie przysługiwało konkretnym podmiotom, co do których organ ma wiedzę, że są one podatnikami wskazanymi w art. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w związku z przedmiotami opodatkowania wskazanymi w § 3 uchwały i dodatkowo podmioty te nie mają zaległości wobec gminy z dowolnego tytułu. Co za tym idzie wprowadzone oświadczenie

dotyczące potwierdzenia braku posiadania przez podatnika zaległości wobec budżetu gminy Chmielno ma charakter wyłącznie podmiotowy, gdyż odnosi się do cechy podatnika będącego adresatem zwolnienia i nie odnosi się do okoliczności dotyczących przedmiotów opodatkowania objętych zwolnieniem.

W orzecznictwie sądowym i w doktrynie utrwalony jest pogląd, według którego prawo do ustanawiania zwolnień przez radę gminy dotyczy wyłącznie tych zwolnień, które odnoszą się do pewnej kategorii przedmiotów opodatkowania, nie obejmuje natomiast prawa do ustanowienia zwolnień podmiotowo-przedmiotowych, to jest wyłączenia z opodatkowania pewnych kategorii podmiotów znajdujących się w określonej sytuacji faktycznej lub prawnej. Wynikający z art. 7 ust. 3 ww. ustawy zakaz ustanawiania przez rady gmin w drodze uchwały zwolnień o charakterze podmiotowym związany jest bezpośrednio z art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78 poz. 483 z późn. zm.), który określa m.in., że ustanawianie kategorii podmiotów zwolnionych z podatku następuje wyłącznie w drodze ustawy.

Zakaz ustanawiania przez rady gmin zwolnień o charakterze podmiotowym oznacza, że zwolnienie wprowadzone na podstawie upoważnienia zawartego w art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych może dotyczyć wyłącznie przedmiotów wykorzystywanych do różnego rodzaju działalności. Przedmiot ten winien być tak określony, żeby nie była możliwa identyfikacja konkretnego podatnika, a więc cechy przedmiotu muszą zostać tak w przepisie określone, żeby dotyczyły potencjalnie (hipotetycznie) nieoznaczonego indywidualnego podatnika. Jest to o tyle trudne zadanie, że zwolnienie w każdym przypadku będzie w ostatecznym rozrachunku dotyczyło określonego podmiotu, a to z tej przyczyny, że konstrukcja podatku obejmuje zarówno przedmiot, jak i podmiot podlegający opodatkowaniu. W konsekwencji, nie ma też zwolnienia przedmiotowego, którego nie można przypisać określonemu podmiotowi. Utrudnienie to wymaga od rad gmin staranności w tworzeniu przepisów prawa miejscowego, przede wszystkim przy określaniu kryterium zwolnienia poprzez identyfikację przedmiotu, a nie podmiotu tego zwolnienia. W każdym przypadku, gdy bezpośrednio z ustanowionej normy wywieść można, kto podlega zwolnieniu, a nie tylko, jaki przedmiot obejmuje zwolnienie, zwolnieniu przypisać można charakter zwolnienia przedmiotowo-podmiotowego, a to w konsekwencji oznacza przekroczenie ustawowej delegacji do ustanawiania zwolnienia określonego w art. 7 ust. 3 ustawy (zob. wyroki NSA: z 23 października 2014 r., sygn. akt II FSK 2592/12, z 6 maja 2016 r., sygn. akt II FSK 2217/14 i z 19 października 2016 r., sygn. akt II FSK 1307/16).

Podobne stanowisko prezentowane jest w doktrynie prawa podatkowego, gdzie wskazuje się, że: *"Przepis art. 7 ust. 3 PodLokU zezwala radzie gminy jedynie na wprowadzenie innych zwolnień przedmiotowych niż określone w art. 7 ust. 1 PodLokU, i tym samym zakazuje wprowadzania zwolnień o charakterze przedmiotowo podmiotowym. Reguła ta znajduje też oparcie w art. 168 i art. 217 Konstytucji RP dającym jednostkom samorządu terytorialnego prawo ustalania wysokości podatków i opłat lokalnych, określanie podmiotów i przedmiotów opodatkowania, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków jedynie w sytuacji, gdy upoważniają do tego przepisy ustawowe. Skoro gminom wolno stanowić o zwolnieniach z podatku tylko w granicach zezwoleń ustawowych, to w każdym przypadku, gdy bezpośrednio z ustanowionej normy wywieść można, kto podlega zwolnieniu, a nie tylko jaki przedmiot obejmuje zwolnienie, zwolnienie takie ma charakter przedmiotowo podmiotowy"* (por. W. Modzelewski, J. Bielawny, M. Unisk, Ustawa z 12.1.1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych. Komentarz, wyd. 10, Warszawa 2021).

Zauważyć także należy, że Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 23 października 2014 r. stwierdził, że zwolnienie ustanowione na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych ma charakter podmiotowy, gdy w dacie jego ustanowienia po stronie gminy występuje możliwość wskazania konkretnych podmiotów, które będą objęte tym zwolnieniem (sygn. akt II FSK 2592/12).

Prezentowany pogląd znajduje także swoje odzwierciedlenie w licznych orzeczeniach sądowo-administracyjnych, wydanych w sprawach, w których sądy rozpatrywały legalność warunkowania zwolnienia od podatku od nieruchomości od braku zaległości wobec gminy.

Przykładowo w wyroku z dnia 16 września 2020 r. (I SA/Po 378/20) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu stwierdził, że: „*Słusznie zatem prokurator zarzucił w skardze, że zastosowane przez Radę Miasta w zaskarżonej uchwale kryteria ustalenia zakresu zwolnienia ustanowionego tą uchwałą odnoszą się zarówno do przedmiotu, jak i podmiotu opodatkowania. Należy zgodzić się ze skarżącym, że przepis § 5 ust. 3 zaskarżonej uchwały ograniczający zastosowanie zwolnienia ustanowionego w § 4 ust. 1 tej uchwały do podmiotów, które nie mają zaległości podatkowych wobec budżetu Miasta Poznania, wprowadziły do konstrukcji tego zwolnienia elementy podmiotowe, przy pomocy których w dacie podjęcia zaskarżonej uchwały możliwe było ustalenie podmiotów, które będą objęte tym zwolnieniem. Dzięki tym kryteriom w dacie podjęcia zaskarżonej uchwały możliwe było stwierdzenie, że zwolnienie to będzie przysługiwało konkretnym podmiotom, co do których organ miał wiedzę, że były one podatnikami wskazanymi w art. 3 u.p.o.l. w związku z przedmiotami opodatkowania wskazanymi w § 4 ust. 1 zaskarżonej uchwały i dodatkowo podmioty te nie miały wymagalnych niezapłaconych zobowiązań wobec gminy z dowolnego tytułu. Wprowadzone w § 5 ust. 3 zaskarżonej uchwały kryterium określenia zakresu zwolnienia ustanowionego w § 4 ust. 1 tej uchwały miało charakter wyłącznie podmiotowy, gdyż odnosiło się do cechy podatnika będącego adresatem zwolnienia i nie odnosiło się do okoliczności dotyczących przedmiotów opodatkowania objętych przedmiotowym zwolnieniem.*”

Pogląd wyrażony w ww. wyroku WSA w Poznaniu został podtrzymany przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 7 kwietnia 2021 r. (III FSK 3334/21), w którym NSA uznał, że kwestionowany zapis uchwały ograniczający zastosowanie zwolnienia ustanowionego do podmiotów, które nie mają zaległości podatkowych wobec miasta, „*istotnie narusza prawo, gdyż w sposób jednoznaczny odwołuje się on do cech podatnika. W tym więc zakresie zwolnienie ustanowione uchwałą ma charakter podmiotowy, do czego Rada Miasta nie miała upoważnienia.*”

Podobnie Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 11 sierpnia 2020 r. (II FSK 646/20) uznał, że: „*Należy zgodzić się z sądem administracyjnym pierwszej instancji, że przepisy § 4 i § 6 ust. 5 zaskarżonej uchwały ograniczające zastosowanie zwolnienia ustanowionego w § 1 tej uchwały do podmiotów, które nie mają zaległości finansowych względem gminy, wprowadziły do konstrukcji tego zwolnienia elementy podmiotowe, przy pomocy których w dacie podjęcia zaskarżonej uchwały możliwe było ustalenie podmiotów, które będą objęte tym zwolnieniem. Dzięki tym kryteriom w dacie podjęcia zaskarżonej uchwały możliwe było stwierdzenie, że zwolnienie to będzie przysługiwało konkretnym podmiotom, co do których organ miał wiedzę, że były one podatnikami wskazanymi w art. 3 u.p.o.l. w związku z przedmiotami opodatkowania wskazanymi w § 1 ust. 1 zaskarżonej uchwały i dodatkowo podmioty te nie miały wymagalnych niezapłaconych zobowiązań wobec gminy z dowolnego tytułu. Wprowadzone w § 4 i § 6 pkt 5 zaskarżonej uchwały kryterium określenia zakresu zwolnienia ustanowionego w § 1 tej uchwały miało charakter wyłącznie podmiotowy, gdyż odnosiło się do cechy podatnika będącego adresatem zwolnienia i nie odnosiło się do okoliczności dotyczących przedmiotów opodatkowania objętych przedmiotowym zwolnieniem. W tym stanie rzeczy oceniane zwolnienie miało charakter przedmiotowo-podmiotowy, który był sprzeczny z art. 7 ust. 3 u.p.o.l.*”

Zgodne z powyższą linią orzecniczą są także m.in. wyroki: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 3 września 2021 r. (I SA/Op 232/21), z dnia 25 lutego 2021 r. (I SA/Op 332/20 i I SA/Op 331/20), Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 27 listopada 2020 r. (I SA/Bk 761/20), z dnia 7 października 2020 r. (I SA/Bk 511/20), z dnia 27 listopada 2020 r. (I SA/Bk 761/20), Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 20 lipca 2021 r. (I SA/Bd 307/21), Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w Szczecinie z dnia 20 listopada 2019 r. (I SA/Sz 489/19) oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 2 października 2019 r. (I SA/Po 475/19).

Ponadto, w ocenie Kolegium tut. Izby, treść Załącznika nr 1 do uchwały pn. *Formularz zgłoszenia zamiaru skorzystania z pomocy de minimis* mówiąca o tym, że podatnik, aby uzyskać pomoc *de minimis* musi oświadczyć, że nie posiada zaległości wobec budżetu gminy Chmielno, w sposób istotny narusza również art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w zw. z art. 220 § 1 i § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (zwanego dalej: k.p.a.).

Zgodnie bowiem z art. 7a ust. 1 i 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych organy podatkowe prowadzą ewidencję podatkową nieruchomości w systemie informatycznym. Ewidencja podatkowa nieruchomości zawiera dane o podatnikach i przedmiotach opodatkowania, w szczególności wynikające z informacji i deklaracji składanych przez podatników na podstawie przepisów ww. ustawy oraz przepisów ustawy o podatku rolnym i ustawy o podatku leśnym, danych zawartych w księgach wieczystych, w ewidencji gruntów i budynków oraz innych ewidencjach i rejestrach.

Natomiast z art. 220 § 1 i § 2 k.p.a. wynika, że organ administracji publicznej nie może żądać zaświadczenia ani oświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, jeżeli:

1) znane są one organowi z urzędu;

2) możliwe są do ustalenia przez organ na podstawie:

a) posiadanych przez niego ewidencji, rejestrów lub innych danych,

b) rejestrów publicznych posiadanych przez inne podmioty publiczne, do których organ ma dostęp w drodze elektronicznej na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o działalności podmiotów realizujących zadania publiczne,

c) wymiany informacji z innym podmiotem publicznym na zasadach określonych w przepisach o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne,

d) przedstawionych przez zainteresowanego do wglądu dokumentów urzędowych (dowodu osobistego, dowodów rejestracyjnych i innych).

Organ administracji publicznej żądający od strony lub innego uczestnika postępowania zaświadczenia albo oświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego jest obowiązany wskazać przepis prawa wymagający urzędowego potwierdzenia tych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia albo oświadczenia.

Mając na uwadze treść wskazanych przepisów, zdaniem Kolegium tut. Izby, żądanie przedłożenia ww. oświadczenia, narusza w sposób istotny przywołane wyżej normy prawne. Powyższe dane są bowiem nie tylko możliwe do ustalenia przez organ podatkowy na podstawie posiadanej przez niego ewidencji, ale także brak jest przepisów wymagających urzędowego potwierdzenia tych danych w drodze oświadczenia.

Mając powyższe na uwadze Kolegium tut. Izby postanowiło jak w sentencji.

Dodatkowo w § 7 ust. 1 Rada Gminy ustaliła, że: *"W okresie korzystania ze zwolnienia przedsiębiorca jest zobowiązany do złożenia informacji o pomocy de minimis, o której mowa w § 6 pkt 6 lit. b wraz z zaświadczeniami lub oświadczeniami o uzyskanej pomocy de minimis w okresie 3 minionych lat, do 31 stycznia każdego roku podatkowego"*.

Tymczasem z analizy badanej uchwały wynika, że § 6 uchwały zawiera pkt od 1 do 5. W konsekwencji zobowiązanie podatnika do złożenia informacji o pomocy *de minimis*, o którym mowa w § 6 pkt 6 jest nieprawidłowe.

Dlatego też Kolegium tut. Izby zwraca uwagę na poprawność tworzenia poszczególnych przepisów uchwały.

Na niniejszą uchwałę Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Gdańsku służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia, wnoszona za pośrednictwem tutejszej Izby.

Postępowanie sądowe jest wolne od opłat sądowych.

Przewodnicząca Kolegium

Luiza Budner - Iwanicka

Prezes

Regionalnej Izby Obrachunkowej w Gdańsku